

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobkyně: **T. X. B.**, bytem H. 16, O., zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9.3.2016, č.j. MV-188660-4/SO-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9.3.2016, č.j. MV-188660-4/SO-2015, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 5.11.2015, č.j. OAM-2683-9/ZR-2015, kterým byla žalobkyni zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Závěry žalované, jakož i prvostupňového orgánu, nyní žalobkyně napadá podanou žalobou.

I. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobkyně namítá, že správní orgány obou stupňů porušily základní zásady své činnosti vyplývající z § 2, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Podle žalobkyně jsou správní rozhodnutí obou stupňů nezákonná a nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů; žalovaná se dostatečně nevypořádala s námitkami uplatněnými v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Odůvodnění napadeného rozhodnutí odporuje § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu.

Žalobkyně uvádí, že správní rozhodnutí obou stupňů odporují § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle žalobkyně v daném případě správní orgány nesprávně vyložily a aplikovaly § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť povinnost nezletilých dětí žalobkyně absolvovat školní docházku v zemi původu je nutné posoudit jako naplnění závažného důvodu pobytu žalobkyně mimo území Evropské unie; nelze souhlasit s výkladem žalované, že školní docházku na základním stupni nelze podřadit pod pojem studium, obsažený v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. S ohledem na věk nezletilých dětí žalobkyně (5 a 8 let) v roce 2011 je pochopitelné, že děti nemohly cestovat samostatně. Pobyt žalobkyně ve Vietnamu tak byl zapříčiněn výhradně studiem, resp. povinnou školní docházkou jejích nezletilých dětí. Žalovaná porušila zásadu materiální pravdy, neboť se dostatečně nezabývala existencí závažného důvodu pro nepřítomnost žalobkyně.

Pokud žalovaná pojem studium posuzuje podle § 64 zákona o pobytu cizinců, podle žalobkyně i z důvodové zprávy vyplývá, že se toto ustanovení týká podání žádosti o vízum, resp. povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia; v projednávaném případě se však o takovou situaci nejednalo.

Žalobkyně namítá, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nepřiměřená z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně a odporují Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, Úmluvě o právech dítěte a Listině základních práv a svobod.

Pokud žalovaná uvádí, že žalobkyně má možnost požádat o jiný typ pobytového oprávnění, žalobkyně uvádí, že se jedná spíše o domněnku žalované.

S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhuje, aby zdejší soud žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku žalobkyně setrvala po celou dobu řízení před soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření se žalobní argumentací nesouhlasí. Podle žalované nelze nepřítomnost žalobkyně na území státu Evropské unie odůvodňovat tím, že její nezletilé děti musely nastoupit na základní školu ve Vietnamu. Situaci žalobkyně přitom nelze považovat za jiný, v zákoně neuvedený důvod pro nepřítomnost žalobkyně na území. Žalovaná dále odkazuje na argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí, v níž uvedla, že nezletilé děti žalobkyně mají na území České republiky povolen trvalý pobyt a povinnost ke školní docházce se na ně proto vztahovala v České republice, nikoli v zemi původu.

Žalovaná zdůrazňuje, že žalobkyně po dlouhou dobu v České republice nepobývala, čímž došlo k naplnění zákonných důvodů pro zrušení povolení k trvalému pobytu jako nejvyššího a nejtrvalejšího druhu pobytu na území České republiky. V tom, že žalobkyně nyní může získat pouze nižší druh pobytového oprávnění, nelze spatřovat nepřiměřený zásah do jejího soukromého či rodinného života.

Taktéž žalovaná setrvala na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalované a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Namítala-li žalobkyně v obecné rovině, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s jejími odvolacími námitkami, aniž by však v žalobě specifikovala, které konkrétní námitky má na mysli, tak zdejší soud se žalobkyní nesouhlasí a odkazuje na argumentaci uvedenou na straně 3 až 4 napadeného rozhodnutí, která obsahuje dostatečnou odpověď na odvolací námitky žalobkyně.

V projednávaném případě není sporu o to, že žalobkyně pobývala mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců. Sporné v dané věci je, zda byly naplněny okolnosti, které vylučují možnost zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.

Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.

Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4.1.2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, „*Před nepřijatelně tvrdými dopady dané ustanovení cizince chrání prostřednictvím toho, že nepřetržitá nepřítomnost cizince na území členských států Evropské unie delší než 12 měsíců není důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu tehdy,*

je-li nepřítomnost odůvodněna závažnými důvody. Správní orgán je tak v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu povinen umožnit cizinci sdělit, jaké důvody jej vedly k nepřítomnosti na území členských států Evropské unie, a v případě sdělení těchto důvodů prověřit, zda nespádají pod neurčitý právní pojem „závažné důvody“, jehož obsah zákon přibližuje demonstrativním výčtem. Použití neurčitého právního pojmu umožňuje flexibilně reagovat na široké spektrum možných situací a jeho prostřednictvím lze zohlednit relevantní okolnosti řešeného případu, které se týkají nepřítomnosti cizince na území členských států Evropské unie.“.

V posuzovaném případě se zdejší soud ztotožňuje se žalovanou, že základní vzdělávání dětí žalobkyně v zemi původu nelze podřadit pod liberační důvod ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Správní orgány ve svých rozhodnutích vycházely mj. z protokolu o výsledku žalobkyně ze dne 14.10.2015, č.j. OAM-2683-7/ZR-2015, která uvedla, že dne 25.1.2011 odcestovala se svým synem T. D. T., narozeným dne „X“, do Vietnamu, kde se již nacházela její dcera T. P. A., narozená dne „X“. Ta zde pobývala od léta 2010, neboť zde musela v září 2010 nastoupit povinnou školní docházku. Po celou dobu se žalobkyně nacházela nepřetržitě ve Vietnamu a do České republiky se společně se svými dětmi vrátila dne 25.3.2015. Žalobkyně uvedla, že hlavním důvodem její nepřítomnosti na území států Evropské unie bylo, že chtěla, aby její děti začaly plnit povinnou školní docházku ve Vietnamu. Dále uvedla, že děti byly často nemocné, nicméně jednalo se o běžné dětské nemoci. Pokud dne 20.4.2015 na pracovišti odboru azylové a migrační politiky, kam se dostavila za účelem nahlášení nové adresy, uvedla, že ve Vietnamu pobývala za účelem péče o nemocnou matku, tak podle žalobkyně tento důvod nebyl pravdivý, neboť s rodiči nemá dobré vztahy a není s nimi v kontaktu.

Správní orgány ve svých rozhodnutích dále odkázaly na cestovní doklad žalobkyně č. N1468767, z něhož vyplývá, že žalobkyně se v době od 22.5.2011 do 24.3.2015 skutečně zdržovala ve Vietnamu.

Správní orgány tedy postupovaly správně, pokud ve svých rozhodnutích vycházely ze sdělení žalobkyně, že důvodem jejího pobytu ve Vietnamu bylo, aby zde děti nastoupily povinnou školní docházku. Jak vyplynulo ze správního spisu, jiný závažný důvod přitom žalobkyně (vyjma nemoci matky, přitom tento důvod žalobkyně následně při výsledku popřela) netvrdila; správní orgány přitom na základě obsahu výpovědi žalobkyně žádný další důvod nezjistily. Pokud žalobkyně argumentovala u jednání tak, že ve smyslu § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), byl prvostupňový orgán povinen v řízení zahajovaném ex offio zjišťovat i jiné, žalobkyní explicitně neuváděné důvody, tak zdejší soud se s její argumentací neztotožňuje. I v tomto typu řízení správní orgán, pokud jde o důvody pobytu cizince mimo území České republiky, vychází z tvrzení účastníka – posuzuje jím uváděné důvody. Povinnost správního orgánu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení nelze vykládat tak, že by měl za účastníka řízení dovozovat další možné důvody pobytu mimo území České republiky, které žalobce neuvádí; ostatně je to právě účastník řízení, který důvody svého pobytu mimo území České republiky zná. Uváděla-li žalobkyně prostřednictvím zástupce až u jednání, že těmito důvody mohla být např. možnost dětí žalobkyně seznámit

se s náboženstvím země původu či možnost poznat se s širší rodinou, tak ani v odvolání (ani v žalobě) žalobkyně nic takového nezmiňovala. Žalovaná tudíž nepochybila, pokud se v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu zabývala posouzením skutkového stavu tak, jak jej zjistil prvostupňový orgán.

Správní orgány s ohledem na výše uvedená skutková zjištění nepochybily, když dospěly k závěru, že okolnosti pobytu žalobkyně mimo území států Evropské unie nelze podřadit pod žádný ze závažných důvodů uvedených v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Poukazovala-li v této souvislosti žalobkyně na obecnost závěrů žalované, z napadeného rozhodnutí vyplývá, že podle žalované nelze důvod tvrzený žalobkyní považovat za závažný důvod pobytu mimo území států Evropské unie podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Podle žalované je pravým důvodem přesídlení nezletilých cizinců zpět do země původu to, že do domovské země přesídlí i jejich rodiče, na kterých jsou nezletilí existenčně i péči závislí, a proto své rodiče následují. Podle zdejšího soudu tento závěr žalované lze v plné míře vztáhnout na případ žalobkyně, a nelze tak souhlasit se žalobkyní, že se jedná o obecné a s žalobkyní nesouvisející tvrzení, u něhož není zřejmé, jak k němu žalovaná dospěla. Současně na posuzovaný případ plně dopadá i odkaz žalované na § 36 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání, z něhož plyne, že na děti žalobkyně, coby držitele povolení k trvalému pobytu, se vztahovala zákonná povinnost plnit základní školní docházku v České republice, a naopak povinnost absolvovat základní školní docházku ve Vietnamu z právního řádu nevyplývá.

V daném případě se proto v případě volby místa pobytu a školní docházky dětí jednalo

o svobodné rozhodnutí žalobkyně či její rodiny, která bez ohledu na získaný pobytový status nehodlala s dětmi po několik let (3 roky a 10 měsíců) v České republice pobývat, ač tak učinit mohla, stejně jako zde její děti mohly začít navštěvovat základní školu. Situace žalobkyně bez dalšího v žádném případě nenaplňuje pojem „závažné důvody“ ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí dále uvedla, že jedním z důvodů nemožnosti zrušit platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je studium cizince, přičemž § 64 zákona o pobytu cizinců základní vzdělávání pro účely tohoto zákona za studium nepovažuje, tak zdejší soud nesdílí úvahu žalované ohledně použitelnosti § 64 zákona o pobytu cizinců na projednávaný případ, pokud jde o výklad § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Z důvodové zprávy k § 64 zákona o pobytu cizinců, v jeho původním znění, vyplývá, že „*Ustanovení vymezuje obsah pojmu studium pro účely udělování víza za účelem studia.*“. Dále z důvodové zprávy k zákonu č. 427/2010 Sb., kterým byl novelizován zákon o pobytu cizinců, plyne, že „*V § 64 odst. 1 písm. a) se odstraňuje zmínka o základním vzdělávání v základní škole. Tato úprava vychází z poznatků praxe. V praxi je obtížně představitelná situace, kdy by se podávala žádost o vízum, resp. povolení k dlouhodobému pobytu výlučně za účelem studia na základní škole (nezletilé děti, na něž se vztahuje povinná školní docházka, jsou např. rodinnými příslušníky osoby, která cestuje do České republiky za jiným účelem).*“. Podle zdejšího soudu se ustanovení

§ 64 zákona o pobytu cizinců, definující pojem studium pro účely zákona o pobytu cizinců, týká situací, kdy jsou podávány žádosti o vízum či povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území České republiky. Žalovaná nicméně správně dovodila, že i přesto, že je výčet liberačních důvodů v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců demonstrativní, okolnosti tvrzené žalobkyní nelze považovat za závažné důvody pro nezrušení trvalého pobytu žalobkyně, a svůj závěr přesvědčivým způsobem zdůvodnila. Nepřípadná argumentace žalované odkazující na § 64 zákona o pobytu cizinců tak nemá vliv na zákonnost jejího rozhodnutí.

Co se týká námitek týkajících se nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí žalované do soukromého a rodinného života žalobkyně a v této souvislosti rozporu napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky České republiky, zdejší soud uvádí, že žalovaná se s touto otázkou vypořádala na straně 4 napadeného rozhodnutí, neboť s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2014, č.j. 9 Azs 218/2015-51, dovodila, že z § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nevyplývá povinnost správního orgánu zabývat se otázkou přiměřenosti rozhodnutí. K tomu zdejší soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které „Skutečnost, že zákonodárce do zákona výslovně nezakotvil nutnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nepovažuje Nejvyšší správní soud za náhodnou. Nastavení podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle daného ustanovení je totiž takové povahy, že nutně nevyžaduje korektiv v podobě zkoumání přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců...Zákonodárce prostřednictvím § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nastavil podmínky pro povolení k trvalému pobytu tak, že k zachování platnosti daného povolení je nutno jej ve stanoveném rozsahu využívat. Jde o legitimní požadavek, k němuž mohl zákonodárce sáhnout. S ohledem na délku 12 měsíců nepřetržité nepřítomnosti, značně široké území v podobě území členských států Evropské unie, vůči němuž je nepřítomnost posuzována, a korektivu v podobě závažných důvodů pro nepřítomnost na tomto území lze konstatovat, že podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nejsou pojaty natolik přísně, aby bylo nutné je doplňovat o zkoumání přiměřenosti dle § 174a daného zákona...Zcela jistě se mohl zákonodárce rozhodnout do zákona vložit požadavek na zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života. K tomuto kroku však u daného ustanovení nepřistoupil. Zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle zmíněného ustanovení do soukromého a rodinného není nezbytné ani z hlediska čl. 8 odst. 1 Úmluvy.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.1.2017, č.j. 9 Azs 288/2016). Z uvedeného tedy vyplývá, že správní orgány v daném případě nebyly povinny zabývat se otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do života žalobkyně.

S ohledem na to, že žalobkyně v žalobě blíže nevysvětluje, jak konkrétně se zrušení trvalého pobytu, ačkoli v České republice několik let nežila, na jejím soukromém a rodinném životě projeví, zdejší soud k této námitce uvádí, že pokud se žalobkyně rozhodla, že nyní hodlá žít s dětmi v České republice, je na ní, aby svůj pobyt zlegalizovala. Pokud však žalobkyně s dětmi několik let v České republice nežila, stěží lze shledávat v takové situaci jakkoli výrazné vazby žalobkyně a jejích dětí k České republice, a tím spíše dovozovat porušení mezinárodních závazků (čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských

práv a základních svobod, podle něhož má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence, či Úmluvy o právech dítěte). Soud dále odkazuje na argumentaci žalované, která upozornila, že v projednávaném případě bylo žalobkyni zrušeno nejvyšší pobytové oprávnění, avšak zákaz pobytu jí vysloven nebyl a žalobkyně tak má možnost požádat o nižší pobytový status, přičemž vzhledem ke skutečnosti, že se žalobkyně nedopustila obcházení zákona o pobytu cizinců a ani závažným způsobem nenarušila veřejný pořádek, a vzhledem k tomu, že je matkou nezletilých dětí, je pravděpodobné, že její žádosti bude vyhověno. Nadto děti žalobkyně mají na území České republiky stále otce, se kterým žijí ve společné domácnosti.

Namítá-li v této souvislosti žalobkyně, že se žalovaná nevypořádala s odkazy na příslušnou judikaturu, na kterou žalobkyně odkazovala v odvolání, tak zdejší soud k tomu uvádí, že žalovaná se správně zaměřila na posouzení, zda byla zákonem o pobytu cizinců dána povinnost zabývat se otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně, a dospěla ke správnému závěru, že nikoli. Pak nebylo důvodu, aby se žalovaná podrobně vypořádávala se závěry judikatury, kterou žalobkyně citovala v odvolání a která se týká posuzování dopadů určitých typů správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života a do práv dítěte.

Co se týká obecné námitky, že správní orgány porušily základní zásady své činnosti ve smyslu § 2, 3 a 4 správního řádu, tak z postupu správních orgánů, jak byl shrnut výše, nelze podle zdejšího soudu dovodit, že by se správní orgány namítaného porušení základních zásad činnosti dopustily.

Pokud jde o obecnou a ničím nenaplněnou žalobní argumentaci poukazující na rozpor rozhodnutí žalované s požadavky § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu, tak na ni může na ně zdejší soud reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti. Jak postup žalované, tak odůvodnění jejího rozhodnutí odpovídá požadavkům vyplývajícím z citovaných ustanovení, neboť rozhodnutí žalované ve spojení s rozhodnutím prvostupňového orgánu je dostatečným a přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Zdejší soud v postupu správních orgánů obou stupňů neshledal ani porušení zásady materiální pravdy a ani nad rámec žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému, kterým byla žalovaná. Soud však neshledal, že by žalované vznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. března 2018

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu